

HOE ER TE BERGEN OP ZOOM HULP VERLEEND WORDT.

(foto's H. v. d. Veen)

DE GEWAANDE DIERENTEMMER

kunt mij dus geen hoop geven, dat u van besluit veranderen zult?"

„Ik vrees van niet mijnheer Renton. Het is niet omdat ik u niet genegen ben, maar... och, waarom zullen we dit onderhoud nog langer voortzetten! Ik kan nimmer uw vrouw worden.”

Karel Renton wendde zich met een zucht af en Agnes Winkler staarde met neergeslagen oogen naar haar kanten zakdoekje, waaraan ze zenuwachtig plukte.

In de laatste veertien dagen was er heel wat gebeurd. Ze hadden elkander leeren kennen en lief krijgen, doch nu moesten ze opeens scheiden, voorgoed; ieder zijn eigen weg gaan en trachten elkander te vergeten. Waarom? Het meisje alleen wist de reden.

Renton liep de kamer door als wilde hij deze verlaten. Bij de deur keerde hij zich om.

„Ik vind het hard en onbegrijpelijk na al wat er deze weken gebeurd is,” zei hij. „Hard vooral, omdat ik juist nu naam begin te maken en mij een positie veroverd heb, die mij veroorlooft een eigen haard te stichten. O, Agnes...” Hij brak plotseling af en vervolgde toen met nadruk: „Je moet hiervoor een reden hebben!”

Het meisje keek hem ernstig aan.

„Ja,” zei ze. „Er is een reden. Ik was niet voornemens ze je mee te delen, maar ik zal het doen, opdat je niet zult denken dat ik harteloos ben. De reden waarom ik je moet afwijzen is dat je een acteur bent. Mijn vader is dominee in een dorpsgemeente, een man van zeer strenge beginselen, wiens afkeer van het tooneel zoo groot is, dat hij mij nimmer mijn keuze zou vergeven. En ik zou evenmin vrede met mijzelf hebben. Daarom wil ik onze genegenheid in de kiem verstikken, het is beter voor ons beiden. Vaarwel!”

„En als ik een ander beroep koos?”

„Je zegt dat je naam begint te maken. Grijp het succes en vergeet! Dat is mijn antwoord!”

Renton verliet de kamer en keerde naar huis terug, verdrietig. In een paar weken had hij dat eenvoudige meisje leeren liefkrijgen, meer dan hij zichzelf aanvankelijk wilde bekennen. Geen enkele vrouw zelfs voor het schitterende voetlicht had ooit een indruk op hem gemaakt als dit meisje. En Agnes wist dit, daarom nam zij den volgenden dag afscheid van de familie in Londen, waar zij eenige weken had doorgebracht en keerde terug naar haar stil dorpje om daar in de dagelijksche plichten afleiding voor haar verdriet te vinden.

Den dag van haar terugkeer in de pastorie heerschte er een ongewone drukte. Dominee Winkler had als blijk van waardeering voor zijn onverpoosden arbeid van zijn gemeente een geschenk in couvert ontvangen om hem in staat te stellen elders eenige weken vacantie te nemen. De dominee vond het bedrag groot genoeg om ook vrouw en dochter mee te nemen, desnoods namen ze dan de vacantie wat korter. Mevrouw Winkler was evenwel van een andere meening: haar man had dringende eenige weken rust nodig. Ze wist hem hiervan eindelijk te overtuigen en een paar dagen later werd hij door vrouw en dochter naar den trein gebracht, die hem naar Brighton zou voeren.

Eenmaal te Brighton aangekomen, scheen de zeelucht hem te verjongen. Hij huurde kamers aan het strand en bracht de eerste dagen door met wandelingen door de omstreken en langs het strand. De zee had altijd bekoring op hem uitgeoefend. In zijn jeugd had hij er meermalen in gezwoommen. Dat was al lang geleden, doch terwijl hij daar zoo staarde naar de kalm aanstromende kleine golfjes kwam de begeerte bij hem op, er weer eens als vroeger in rond te plassen. Den vijfden dag van zijn verblijf was hij dan ook besloten eens een heerlijk zeebad te nemen.

Er was evenwel een moeilijkheid! Hij kon er niet toe besluiten te gaan baden aan het volkrijke strand waar honderden paren oogen hem konden zien, neen hij wilde slechts baden in de eenzaamheid of heelemaal niet. Hij ging dus op weg, een badhanddoek in een der achterzakken van zijn gekleede jas, onbewust van het feit dat de franje van den doek uit de jaspand te voorschijn kwam en dit

de aandacht keke personen volgden. Drie bevond hij water. Wat heid! Hij weer zonder naar de kust. Toen hij even-

weer naar het strand terugkeerde, bemerkte hij tot zijn grooten schrik dat zijn kleederen verdwenen waren en daarvoor in de plaats lag het pakje van een Bergschot: het korte rokje, de schotsche mantel, het kleine mutsje enz. De situatie was hachelijk en hij stond eenige oogenblikken besluiteloos voor zich uit te staren. Daar ziet hij evenwel tot zijn schrik in de verte een groep menschen naderen, het leek wel een stoet. Er bleef hem nu slechts één ding te doen en dat deed hij: hij schoot de vreemde kleederen aan zoo gauw hij maar kon en klauterde een duin over in de hoop niet gezien te worden. Geen zakkenroller op heeterdaad betrapt kon zich schuldiger gevoelen, dan dominee Winkler op dat oogenblik. Stel je voor dat een van zijn gemeentelieden in Brighton was en hem in deze kleeding zag. Het was te afschuwelijk om aan te denken.

Deze gedachte werd echter spoedig verdrongen door een nog afschuwelijker werkelijkheid. De groep personen bleek een cavalcade uit een of ander circus te zijn, bestaande uit een paar kameelen, olifanten, een getraliede kooi, waarin zich eenige leeuwen bevonden, een en ander geëscorteerd door Arabieren in bonte kleederdracht en die troep kwam de plek langs waar hij zich bevond. Dominee had een vreeselijken afkeer van wilde dieren en hij vond iedereen die deze beesten uit hun geboorteland wegvoerde een gevaar voor de beschaving. Terwijl hij hierover nadacht, zag hij tot zijn schrik den stoet in zijn onmiddellijke nabijheid stilhouden en eenige mannen omringd door tal van straatjongens zich naar hem toe begeven.

„Goeden morgen, mijnheer,” zei de leider van den troep. „We vreesden al dat u niet gekomen was, tot iemand ons vertelde dat hij je hierheen had zien wandelen om te gaan baden en daarom kwamen we met den troep hier heen om met u een ommeegang door de stad te maken.”

Dominee Winkler was sprakeloos.

„U vergist u,” hijgde hij eindelijk. „Ik ben niet de persoon dien u zoekt. Voor wien ziet u mij in 's hemelsnaam aan?”

„Wel, u is Macpherson, natuurlijk, de groote leeuwentemmer. U bent een wereldberoemdheid in het dresseeren van wilde dieren, dat weet u net zoo goed als ik, doet u dus

trok van endie hem stil kwartier later zich in het een heerlijk-zwom heen en een oogenblik te kijken.

wel eindelijk

maar niet zoo nedrig voor. Uw koffers zijn juist aangekomen en de voorstelling begint om één uur. Er is dus niet veel tijd te verliezen. We hebben lang genoeg gehoopt op een engagement met u en nu we dit voor een enkele voorstelling gekregen hebben, zullen we er terdege gebruik van maken.”

„Maar mijn goeie man...”

„Ja, ja, in orde, mijnheer! Klauter maar gauw op dezen kameel; zijn bult is niet zoo groot als de uitbrander dien ik krijg, als ik te laat kom.”

Dominee Winkler ging achteruit, toen de circusman hem de hand op zijn schouder legde.

„Als dat een grap is, mijnheer, die ge thans speelt, is het een zeer minderwaardigen,” riep hij geërgerd uit. „Mijn naam is Winkler, dominee Winkler van Little Pendleton in Surrey. Als je me dus niet met rust laat, zal ik er de politie over spreken.”

„Kom, kom, mijnheer! Nu neemt u een loopje met mij. Een dominee zal op klaarlichten dag in het pakje van een schot rondloopen. Neen, u is Macpherson, die vanmiddag deze leeuwen temmen zal, daar wil ik alles om wedden!”

Dominee voelde zich aan weerszijden beetgevat en voor hij zich verweren kon zat hij hoog en droog op een der kameelen. Hij voelde zich onmachtig om zich verder tegen dezen troep gekken te verzetten; den zadeln nop krampachtig vastgrijpende, ten einde door den vreemden gang van het dier niet van zijn hooge zitplaats te vallen, schikte hij zich stilzwijgend in zijn noodlot. En op deze ongewone wijze, in deze ongewone kleedij maakte dominee Winkler een ommeegang door de badplaats en werd hij door de bevolking aangegaapt en toegejuicht als Macpherson, de beroemde schotsche dierentemmer.

* * *

Een groote menigte menschen bevond zich reeds in het circus, toen de bonte stoet aldaar aankwam. Een luid applaus steeg uit de menigte op, toen de kameel in het midden van het circus stilhield en neerknielde om Winkler te doen afstijgen. Hij bevond zich als 't ware in een roes; het zweet brak hem aan alle kanten uit, doch hij was niet in staat een woord te spreken, zijn verzet uitte zich nog slechts in een gebrom. Door een der circusknechts naar een kleine wachtkamer geleid, nam hij plaats op een stoel. Daar zat hij, in wanhoop, te wachten tot de voorstelling een aanvang zou nemen. Hij hoorde een luid geredekavel, geschuif en geloop van het aanwezige publiek. Hij stond op en dronk met groote teugen een glas water leeg, wat hem de overtuiging schonk dat alles werkelijkheid, afschuwelijke werkelijkheid was.

Hetgeen daarna gebeurde is hem slechts vaag, als in een droom beleefd, bijgebleven. Hij werd naar een platform in het circus geleid onder het gejuich der menigte. Daar stond de leeuwenkooi, wier traliën rammelden onder het heen-en-weergeloopt der verschrikkelijke dieren. Hij zonk op een tabouret neer, wachtende op zijn noodlot en staarde als wezenloos naar het publiek. Daar schrok hij eensklaps op als door een electrischen schok. Ook dat nog! Was de lijdensbeker nog niet vol genoeg? Op de eerste rij, vlak voor hem zaten zijn vrouw en dochter en staarden hem aan alsof zij een geest zagen.

Hij trachtte op te staan en wilde spreken, doch de circus-directeur drukte hem weer op zijn zitplaats neer en trad naar voren.

„Dames en heeren,” begon hij, „we hebben hier den grootsten dierentemmer ter wereld, Roy Macpherson. Na een roemvolle reis door Europa is hij thans hier om u te doen zien hoe hij in staat is volkomen wilde dieren te dresseeren. De leeuwen zijn nog ongetemd en gedurende een week niet gevoed.” (Dominee Winkler kreunde en begroef zijn hoofd in zijn handen). „Ze zullen ieder mensch verslinden, die in hun bereik komt, zooals gij, dames en heeren, uw kadetje bij uw ontbijt verorbert. Macpherson evenwel kan zonder schade hun kooi binnentreden, ze zullen hem niets doen, want ze zijn bevreesd voor hem. Onze dresseur hier is een zeer nederig man, en verzoekt u niet te applaudiseeren, terwijl hij in de kooi is; dat zou allicht... Hallo! Wat is dat? Een telegram?”

Een man naderde haastig den spreker en overhandigde hem een telegram. De directeur scheurde het fluks open, las het, liep toen een paar schreden terug en staarde in de grootste verbazing den heer Winkler aan.

Toen zich weer herstellende zei hij: „Dames en heeren! Hier heeft een vergissing plaats gehad. Deze heer is de beroemde dierentemmer niet. Macpherson heeft den trein gemist en kan eerst over een uur hier zijn. Maar wie, in 's hemelsnaam, is u dan, mijnheer?” (Wordt vervolgd).

VROUWEN AAN HET WERK.

In Parijs bestaat geheel onder leiding van vrouwen, dus met dames-artsen, verpleegsters enz., een volledig ingericht hospitaal.